

**МИНИСТЕРСТВО НА ОБРАЗОВАНИЕТО И НАУКАТА
ОБЩИНА НЕСЕБЪР
НАЦИОНАЛЕН ДВОРЕЦ НА ДЕЦАТА
ОБЩИНСКИ ДЕТСКИ КОМПЛЕКС**

КОНКУРС

“АЗ ОБИЧАМ ЧЕРНО МОРЕ” - 2021

НАГРАДЕНИ УЧАСТНИЦИ

РАЗДЕЛ ЛИТЕРАТУРНО ТВОРЧЕСТВО

I МЯСТО

Морски цар

Знам, че вече съм голям,
мога да се гмуркам сам.
С водните си очила
се потапям под вода.

Гледам дъното в захлас,
плувам като водолаз.
Морските ни дълбини-
те са пълни с красоти.

Миди, рачета, рапани-
цял подводен град.
И зъбати и с мустаци-
безопасни и опасни.

В този необятен свят,
искам да съм цар.
С жезъл златен в ръка
аз ще браня и брега.

Няма да допусна нарушители,
нито други замърсители.
Тази морска красота,
няма нужда от вреда.

Затова от мен помнете,
крайбрежието ни пазете!
Благата му пестете
и за чиста среда се борете!

І място
Никола Тодоров
8 г., І в. гр.
гр. Плевен
р-л Богомила Милчева

В очите на морето се оглеждам

Картини от морето родно оживяват –
бавно нишката на времето разплитам.
В очите дръзки пламъчета засияват,
песента на вятъра се носи в ритъм.
Вълните пеят в морската безкрайност,
навред разнасят приказно вълшебство.
Потъвам с поглед в синьото пространство,
прегръщам своето немирно детство.

Очите светли на морето ярко греят,
свети в тях надеждата в доброто –
така на тате топлите очи се смеят,
побрали радостта, окриляща живота.
Доброто ражда се на мама в обичта,
в светлия ѝ поглед, ожаднял за сън;
на вълните морски в шепота и песента;
на детството сияйно във веселия звън.

В очите на морето се оглеждам,
една след друга в светли цветове
ято птици лекокрили – моите надежди,
над него се издигат към нови светове.
И пак политат птиците далече,
сред слънчеви лъчи и над вълните,
догонвам полета им, зная вече,
че литналите птици са мечтите.

Море от светлина и обич синя –
красотата морска ражда доброта.
Немирен вятър над вълните скита,
а те шептят истории, пълни с чудеса.
Синевата морска изпълва ме с мечти,
за мен светът ѝ винаги е по-различен.
Откривам в него пътя към дела добри –
красив и смислен, верен и обичан.

I място
Александър Паналов
13 г., II в. гр.
гр. Пловдив
р-л Горица Петрова

Пясък в обувките

Отварям очите си,
захвърлям одеялото.
Дори не зная, че има
часовник във стаята.
Хуквам нанякъде.
Не знам накъде.
Бягам, смея се, скачам,
но ето накрая,
всеки път води до пясъка...
и още малко –
спира във вълните.

Събуждам се,
обличам дрехи,
често поглеждам часовника.
Ходя по все прави улици.
Губя се,
но пак намирам пътя към морето.
И сядам тихо на камъка,
дълго гледам и слушам
и после си тръгвам.

Тук съм.
Няма ме.
Не гледам часовника.
Спрял е.
Не бързам за никъде,
няма кой да ме чака.
Почивам си.
Нямам сили да тръгна на никъде.
Нямам сили ли?
Мене вече ме няма,
но все още имам пясък в обувките...

I място
Алекса Георгиева
17 г., III в. гр.
гр. Бургас
р-л Ася Хаджирачева

Старият моряк

С фланелка на сини и бели райета,
с тютюнено-рижав, прошарен мустак,
пребродил надлъжно и широко морето,
към пристана крета прегърбен моряк.

Той всеки ден кърпи очукана лодка
със времето в разрез, с проклет дървожд,
а после с моряшка, разлята походка
в кръчмето дотътря се, кипнал от яд.

Присяда, запалва поредна цигара,
мърмори си нещо, подръпва мустак,
вмирисан на риба поглежда към бара,
с надежда за чаша коняк „Слънчев бряг”.

А барманът знае, а барманът чувства
човекът с голямото, морско сърце,
в нозе му отдавна морето не буйства
и гларус отдавна не пърха с крилце.

Но той продължава в мечтите да плава,
със своя прогнил, изкорубен каяк,
копнежите в бездна от сълзи удавя
с поредна цигара и чаша коняк.

I място
Дарина Цветкова
72 г., IV в. гр.
с. Зверино, общ. Мездра

Една вълшебна черноморска история

Ранно утро е. Вълните плискат брега и се връщат в морето, а то изглежда толкова привлекателно! Аз навлизам в бистрата вода, а вълните сякаш ми шепнат: ”По-навътре, по-навътре.” Долавям думите неясно, те сякаш се разпадат при удара на вълните в студения, засипан от водорасли бряг.

Изведнъж усещам, че дъното под краката ми изчезва. Започвам да плувам. Сладкият шум на вълните и топлото слънчице ме карат да се отпусна върху водата. Затварям очи и започвам да потъвам. В началото се стряскам, но само за миг, защото осъзнавам, че някак си успявам да дишам и под водата. Оглеждам се. Попаднала съм в един съвсем различен свят, който не е като този върху сушата, но светлината на слънцето прониква силно и тук. Водата е прозрачна като в басейн и виждам всичко наоколо. Няма птици, но за това пък пасаж от дребни, сребърни рибки минава край мен. Скалите тук не са плътни като на сушата, а са изпълнени с малки дупчици. От една такава тъмна дупчица пролазва едно раче.

Вървя по топлия пясък и ходилата ми потъват в него. В далечината забелязвам нещо зелено. Започвам да плувам към него. След малко го достигам и виждам, че зеленото е преплетено с кафяво, червено и малко оранжево. Меки като коприна водорасли са покрили морското дъно пред мен. Сякаш навлизам в нов свят. Единият ми крак е стъпил все още върху топлия, жълт пясък, а другият е вече върху килима от водорасли.

Взирам се напред. Погледът ми спира върху коралите. Доближавам и докосвам с ръка водораслите, които са обвили корала. Нещо се шумгува край мен. Обръщам се – малка риба- клоун се скрива в един голям цветен храст. Прилича на цвете, чиито листа се извиват като големи подводни змии.

Продължавам да вървя върху мекия, копринен килим от водорасли. Отново край мен преминава пасаж от риби. Този път по- едри. Една змиорка се подава от дупката на подводна скала. Щом ме вижда, изплава навън и веднага се шумгува сред по- високите, зелени водорасли. Малко по-далеч виждам голям, странен на вид камък. Доближавам и камъкът помръдва. Различавам перки и една глава се подава любопитно навън. Водна костенурка! Тя разтваря предните си плавници и бавно загребва с тях водата, като се изтласква напред.

Виждам пясъчно островче пред себе си. Една малка рибка се заплита в краката ми. Изведнъж пясъците се размърдват и се превръщат в голяма, плоска риба. Тя скача към малката рибка, която обаче се оказва доста пъргава. Голямата риба завърта смешно очите си разположени върху горната страна на тялото ѝ. След това отново потъва в пясъка.

Продължавам нататък и виждам нещо, което наистина не се среща всеки път, когато се гмурнеш под вода. Една глава се подава от дупка в скалата. После отново се прибира. Малка рибка, която преминава покрай мен се насочва към дупката, където се е прибрала главата. Изведнъж главата се изстрелва като харпун. Изплашвам се, но рибката оцелява. Главата отново се прибира, но след малко самият ѝ притежател се показва навън. Пред очите ми се разкрива необичайно дълга змиорка.

Усещам докосване малко по-надолу от лакътя на ръката ми. Една феерична медуза се изтласква като свива тялото си. Навеждам се, защото забелязвам в пясъка две раковинки. Вземам едната в ръка и се учудвам на красотата на черупката ѝ. Обръщам я. Оказва се празна. Явно обитателят и отдавна е напуснал къщата си. Прибирам я в джоба си. После вземам и втората. В нея има малко раче. Поставям я внимателно отново върху пясъка.

Поглеждам пред себе си и виждам две делфинчета, които си играят с водораслите, шмугват се около подводните скали, като заобикалят коралите и сякаш ме подканват и аз да се включа в играта. Не мога да откажа на такава покана. За първи път се докосвам до делфин. Играем дълго време тяхната прекрасна игра, докато в един момент делфинчетата се отдалечават, като ми махат с опашки...

Цвърченето на делфините бавно преминава в писъците на чайките. Отварям клепачи. Слънцето е силно и ярко. Първите посетители на плажа се появяват. Дали съм сънувала? Усещам нещо твърдо в единия си джоб. Пъхам ръка и усещам, че е мокър. Изваждам ръката си и я разтварям – малка раковинка лежи в нея и сякаш ми се усмихва.

Каква красота! И колко интересни морски обитатели!
Такова е то, нашето Черно море! Вълшебно, привлекателно и необятно...

1 място
Лорен Николова
8 г., 1 в. гр.
гр. Габрово

р-ли Даниела Казанджиева, Ивета Русева

Морето като мечтание, блян и вселена – морето като безкрая и вечността на човешкото съществуване...

Море и небе – два символа на безкрайността.

Джузепе Маџини

/литературно есе/

Морето е сблъсък от любовта на едни и страхът на други. Любовта към спокойствието, усамотението, хармонията, разбирателството. Морето е загадъчност, всеобхватност и непостижимост. То е стихия и обич, могъществото на вълните и ласката на пролетния бриз. Морето е вселена, прегърнала човека и дарила го с най-топлите и най-прекрасни усещания, всемир, превърнал света в синева.

Морето по особен начин се свързва с човека. Неговата нежна ласка е достатъчна да припомни на човека какво е любовта, обичта, съпричастието. Нощният му шепот споделя тайните на света, докосва човека до съвършенството, изпраща го в света на мечтанието. Споделя му какво е щастието и как да се избави от страха, който поражда самотата. Морето е лечител – то пречиства душата, изцелява болката, лекува раните. То е човешки спътник, с който в прохладните нощи човек споделя онова, което тежи на душата му, бремето на своя житейски път. То е ценен приятел, с когото можеш да споделиш всичко и чрез мълчанието му да получиш подкрепа, или чрез буйния рев на вълните – правилния съвет. Друг път морето е хармония – малките вълнички се разпиляват по брега бавно и небрежно, докато пяната гъделичка стъпалата ти. В този момент си сам с мислите си, осъзнавайки колко красив е света около теб. Изчезва безпокойството, проблемите, страхът... Разбираш, че да си сам не е страшно, че винаги имаш спътник до себе си, че по един особен начин природата е станала част от теб, тя отново се е превърнала в твой дом. Именно в тези мигове морето те поглъща, изпива те, понася душата ти в синевата на бленуването и от това магично пътуване се ражда мечтата – да живееш, да променяш, да твориш!

В едно от своите стихотворения поетесата Петя Дубарова пише: „Кой не вярва, че плаче небето? Кой нарича сълзите му дъжд? То плака, то плака до дето и морето създаде веднъж“.

Родено от небесните сълзи, морето никога не е тъжно, но винаги е готово да приюти тъгата на човека. Неговата безкрайност побира всички човешки тревоги, нашите болки и страдания и в замяна ни дава щастието и умението да летим. И този полет е особен – той е полет на душата към свят, който ѝ принадлежи, към пространство, отдалечено от погубващата и непосилна реалност. Пространство на любовта. Така морето всъщност е срещата с другия – любовта между хората, устремът ни един към друг. То е магията да обичаш и да позволиш да бъдеш обичан, един огромен свят на любовта, в който светлината на радостта е победила завинаги мрака на злото.

Морето е учител. То може да те научи на самоконтрол, на търпение, на спокойствие, на това да не прибързваш. Неговият буен вик приглушава стоновите на ранената душа, помирява буйния човешки нрав, припомня ни, че, както казва Г. Калоянчев в свой монолог: *„тичащият човек не само трудно диша, но и трудно диша, че дори и влюбените, когато се целуват, се спират на място“*. Морето е смирение и уважение, то е авторитет за бързо летящата човешка душа, напомняйки, че е време да спре своя вечен и неспиращ бяг и да се научи да обича, да позволи да бъде обичана от друга човешка душа.

Морето е стихия, която има силата да победи човека. Бурните вълни заливат всичко, техният вик откликва в цялата вселена. Той докосва и човека, плаши го и го привлича, замайва го, но също така го приземява. Сиянието на водата, подобно на една истинска усмивка, може да върне отново слънцето над човешкия живот. Течението, което много прилича на човешкото безпокойство и самотата или мощното разливане на вълните, наподобяващо увереността. Морето е едновременно стихия и спокойствие, война и мир, мощен бунт и тихо примирение. Морето е сливането на света и безкрая – вечността след безкрайния хоризонт.

I място
Ема Петрова
12 г., II в. гр.
гр. Пловдив
р-л Илиян Карабойчев

Селки

Смехове и разговори се сливаха в едно и кънтяха навсякъде около Иво, а миризмата на бира и морски дарове изпълваше ноздрите му. Беше се облегнал на прогнилия дървен стол в шумната плажна кръчма и дъвчейки единственото, което можеше да си позволи днес от менюто - овесена каша, фокусираше вниманието си над разговора на другите четирима, седящи на същата маса с него. Рибарската му компания си разправяше за най-впечатляващите си улови някога, като най-отчетливо се долавяше гласът на чичо Коста, най-възрастният сред тях, перчеш се с историята за еднометровия калкан с голям ентузиазъм.

– Ами ти, момко? Похвали ни се с твоя най-успешен улов! – обърна се старецът към Иво.

Иво вдигна погледа си от пода и го насочи към спаруженото лице на чичото, чиято бяла брада контрастираше със загорялото му от слънцето лице. Позачуди се, не можеше да се сети за нещо така величаво, че да си струват хвалбите.

– Не знам. – рече сетне колебливо. – Може би един паламуд от преди три месеца. Тежеше четири килограма.

Иво се гордееше с тази риба, но в сравнение с постиженията на останалите рибари на масата, все едно бе отскубнал някаква мида от зеления подводен камък.

– Та това какъв улов е? – разнесе се хрипливия смях на Коста. – От тия риби колкото щеш! Нищо, ти си млад, имаш още опит да трупаш. Дотогава обаче може би трябва да си на лодката в открити води, тъкмо да припечелиш за някаква по-прилична гощавка.

Всички се засмяха в хор и с всяка секунда срамът на Иво го подтикваше все повече да се завре под масата. Беше най-младият там, но повечето рибари в града, ако не и всички, на неговата възраст вече се бяха доказали като наистина опитни, а той носеше вкъщи само дребни риби, които и за една порция не стигаха.

Иво стисна болезнено дръжките на стола и попита:

– Какво според вас трябва да уловя, за да се докажа като умел?

– Вземи хвани едно селки! – с подигравателен тон подхвърли Стоян, един от другите мъже. – Ама го доведи за доказателство. Не като хамавия Искрен, който само повтаряше, че е хванал такова, ама само той го е видял.

– Кой е Искрен? – поинтересува се Иво. Градчето беше малко, но русокосият младеж никога не бе чувал или виждал някого с това име.

– Мой стар приятел. – отвърна чичо Коста. – Или поне беше, докато не се побърка. Преди много години твърдеше, че е намерил селки, но когато никой не му повярва, той се отцепи от всички. Сега се спотаява някъде по улиците, виждал съм го да спи и на кея. Не говори с никого.

Иво бе чувал историите за тези същества. Мъже и жени в тюленови кожи, които свалят, излизайки на брега и ако им скриеш кожата, те трябва да дойдат да живеят при теб. Разбираемо, че никой не е повярвал на Искрен, какво ще дирят тюлени в Черно море, още повече с човеци, скрити в тях.

Метна малкото си останали пари върху масата и напусна кръчмата. Навън го посрещна топла нощ с уханието на морския бриз и ясното звездно небе. Вместо да се запъти към дома си, Иво се отправи към кея. Щеше да хване нещо голямо, ако ще и цяла нощ да стои в морето.

Дървените дъски скърцаха под обувките му, докато той се приближаваше към вехтата, но издръжлива лодка. Няколко крачки го деляха от нея, когато подскочи рязко назад, уплашен от съсухрения дрипав мъж, седнал на ръба на кея, подпрял гръб на един кол.

На пръв поглед в тъмното човек би си помислил, че старият човек спи, но тъмните му очи се вираха право в младежа. Това сигурно беше Искрен, помисли си Иво. Сметна за разумно просто да продължи нататък.

– Внимавай, момче. – чу тогава иззад себе си Иво дрезгав, пресипнал глас, който не е бил чуван от много време насам. – Ако намериш селки, не го води със себе си на сушата. Те се чувстват нещастни далеч от морето. Не му го причинявай. На себе си също.

Иво смръщи вежди объркано и след като отвърза лодката си, се качи в нея и отплава, без да каже нищо. Наистина смахнат тип.

Минаха два часа, откакто излезе за риба и досега в мрежата му съумяха да се оплетат единствено дребни риби, няколко медузи и куп водорасли.

Облаците, появили се преди известно време, се разотиваха и отново откриваха луната. Яркият небесен сърп освети скалите на носа, където вълните бясно рикошираха, а пяната им хвърчеше във всички посоки. На една от скалите Иво сякаш различи смътен силует. Приблужи лодката на предпазливо разстояние и силуетът започна да се прояснява.

Жена. Нямахте нищо по себе си, освен дългата си черна коса, разлята по тялото. Седеше на камъка и гледаше нанякъде. Иво пък погледна до нея. Тюленова кожа. Нима беше възможно? Без да се замисли доблужи лодката си още повече, докато не се опря в скалите под нея, слезе и с един замах грабна кожата и я заключи в помещението под стълбите. Момичето като по команда стана и се качи при него.

– Как ти е името? – попита я той.

Тя го погледна изпод мигли и допря пръст до устните си. Добре тогава.

Препирац от вълнение, Иво отново не отиде право вкъщи, а се запъти към къщата на чичо Коста, убеден, че още е буден, като държеше с едната си ръка ръката на селкито, а с другата – неговата кожа.

– Браво бе, младежо! – подсвирна впечатлено чичото. – Наистина си я намерил. Май дължа извинение на стария си другар. А на теб ти дължа една сериозна вечеря в кръчмата. Сега си истински рибар! Усмивката на Иво разкри зъбите му от край до край и преди най-последно да се прибере, чичо Коста му викна:

– Слушай, Иво! Взимай го това девойче за жена! По-хубава няма да си намериш.

Иво поклати глава и продължи към дома. Скри кожата на сигурно и даде на жената чисти дрехи, но когато се върна от банята, те все така си седяха на куп до нея. Тя бавно извърна глава към него и го погледна с жални очи.

– Рибарю, моля те, върни ми кожата, студено ми е вече. – рече със звънлив глас, по който танцуваше тъга.

– Нали ти дадох дрехи. – седна на изтъркания диван до нея и бутна дрехите в скута ѝ. – Вземи. Ала тя само повтори молбата си.

– По-късно. – обеща ѝ той. – По-късно ще ти я върна.

Изтича до кухнята и се върна с печен карагъоз. Предложи ѝ го.

– Не искам да ям, не искам да спя, искам само да потъна във водите на дома си отново. – каза монотонно девойката.

Раздразнение и умора започнаха да се прокрадват у Иво. Стана и отиде да се хвърли под завивките си. Щеше ли наистина да ѝ върне кожата? Чичо Коста го подхвърли на шега, ала младежът се замисли дали да не задържи девойката при себе си. От друга страна, се сети и за думите на онзи Искрен, колкото и налудничав да изглеждаше. Преди Иво да си даде отговор на въпросите обаче, вече беше заспал.

А щом лъчите на сутрешното слънце го събудиха, в къщата отново се намираше само той. От селкито нямаше и помен. Нито от кожата. Нима бе успяла да я намери и беше отплувала? Това беше най-вероятното, докато Иво не се натъкна на ножа на чичо Коста, явно паднал на пода.

Изстреля се навън по боси крака и се затича към кея, първото логично място, на което можеше да го намери рано сутрин, след като не го откри у тях. Когато стигна до неговата лодка, тя беше празна. Иво впрегна мислите си да се сети къде другаде можеше да е отишъл хитрият старец с момичето.

Ослуша се в опит да разбере откъде идваха смеховете, които долови. Лодката на Стоян, осъзна. Една от най-големите и скъпите на този кей. Значи всички участваха в този номер. Въоръжен с предпазливост, Иво се приближи до лодката, чийто прозорец му разкри ужасяваща гледка: четиримата мъже, люлеещи се на столовете си около масата с цигари в уста, а срещу тях селкито, завързано за ръцете и посиняло от студ.

Трябваше да върне жената във водата. Искаше я при себе си, но нямаше да си прости, ако той щеше да стане причина за страданията ѝ. Огледа се за кожата. Съзря чувал горе на палубата и крадешком се качи на нея. Дъртаците наистина бяха забравили да скрият кожата, най-вероятно убедени в победата си.

След минута вече се намираше пред тях с ножа на чичо Коста в ръка. Докато пияниците разберат какво се случва, Иво вече бе прерязал въжетата около китките на селкито и му подаваше тюленовата кожа.

- Ей, момче! Какви ги вършиш? – кресна чичо Коста зад Иво, след което последваха множество псувни.

Те обаче бяха прекъснати от звука на плисък във водата и борба. Иво се обърна и дишайки на пресекулки, се втренчи в мястото битката, която се разиграваше. Само след миг всички шумове секнаха и четиримата удавници започнаха да се отдалечават от повърхността.

Там, където те потънаха, на сушата излезе тюлен, а от тюлена – жена. Вода се стичаше от косата ѝ и с бавни стъпки тя се приближи до Иво, праметна едната си ръка през врата му и допря устни до ухото му.

- Благодаря ти, рибарю. Заслужи да узнаеш името ми.

Сърцето на Иво заплаши да изскочи от гърдите му.

- Марина. – прошепна тя, сякаш вятърът бе понесъл това име.

Иво усети как девойката се усмихна до тила му. После не усещаше нищо.

Без да се усети бе споделил съдбата на чичо Коста и останалите. Но му бе спестила мъченията, на които подложи тях и затова ѝ благодареше.

- Не трябваше изобщо да ме отвеждаш, рибарю.

Май така се оказваше, но въздух за размисли не му беше останал. В задушавашото му се съзнание бе останало място само за нейното име. Марина. Тя беше красивото природно бедствие, заради което в морските дълбини Иво заживя кратко и трагично.

I място
Юлияна Стефанова
12 клас, III в. гр.
гр. Варна
р-л Магдалена Маркова

Съдби

От край време морето и пясъчния бряг били неразделни другари. Морето разливало прохладните си нежни вълни върху обления от прегръдките на щедрото слънце пясъчен бряг. Живеели щастливо и доволно дълги години.

Но ето, че един ден морето станало мрачно и неспокойно се разплисквало в брега. Пясъчният бряг се зачудил какво му е легнало на душата и го запитал:

- Виждам те отдавна, че се вълнуваш, но кажи ми мъката си!

- Тежко ми е! - рекло морето. - Преди време в моите бистри води се гонеха стремглаво пъстроцветни и палави рибки. Прелестни, изумрудено зелени водорасли кръшно танцуваха по дъното ми. Днес обаче вместо риби във водата ми се полюшват присмехулно кофички от кисело мляко. Стотици канали със мръсна вода се вливат в мен и безнаказано ме замърсяват. Корабобруширали кораби изпускат мазут, който изплува на повърхността ми с грозната си премяна. Когато ваят дъждове, от свлачищата се стича кал право върху мен. Аз станах грозно и нечисто. Оцелелите риби ме напускат през Босфора и търсят убежище в другите морета. Водата, която се изпарява от мен в горещите дни насища облаците с вредни вещества. Вятърът ги издухва към сушата и когато завали киселинен дъжд, растенията увяхват.

- И моята участ е подобна. Днес хората изхвърлят отпадъците си не в кошчетата за боклук, а върху ми. А каналите с мръсната вода замърсяват златно-русите ми коси. Бездомни кучета ме ползват за тоалетна. Чайки и гларуси отлитат отвратени. Вече не гнездят наблизко пойните птици. Замърсеният въздух от заводите и вредните газове от колите ме задушават.

Като чу това, морето си рече: “Да, аз ще очистя себе си и пясъчния бряг от всичката мръсотия на хората и ще им покажа, че съм по-силен от тях!”

Морето надигна огромни, яростни вълни и заля брега с все сила... Чува се писъци на хора, бягащи от боклуците, които затрупваха сгради и улици. А морето се чувстваше пречистено и отново избистрено.

Оттам насетне хората започнаха да се отнасят със страхопочитание към него и никога повече не замърсяваха него и пясъчния бряг.

Осъзнаха истината, че природата е безценен дар.

І място
Радослав Карауланов
4 клас, І в. гр.
гр. Варна
р-л Незабравка Събева